

РОЗВІДКИ

Володимир Кривошея

●

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ГЕНЕАЛОГІЇ КОЗАЦЬКО-СТАРШИНСЬКИХ РОДИН ЧЕРНІГІВСЬКОГО ПОЛКУ

Так сталося, що у вітчизняній історіографії через різні обставини Чернігівському полку не вдалося посісти того місця, яке він відігравав у історії Гетьманщини, козацького війська і українського народу. Якщо відносно Стародубського, Ніжинського, Прилуцького полків маємо монографічні праці О. Лазаревського, Лубенського — статтю В. Модзалевського (1), Переяславського і Полтавського — дослідження в новітній літературі (2), то чернігівські старшинські родини, які після гетьманування І. Брюховецького зайняли провідне місце на Лівобережжі, залишаються в тіні.

Мета публікації — привернути увагу істориків до генеалогії цих родин, з'ясувати не стільки в повному обсязі проблему їх родоводів, скільки виявити напрямки, стан і перспективи можливих досліджень. При цьому автор прагне розкрити персональний склад урядників (полковники, полкова старшина, сотники), на основі публікації поминальних рядів із синодиків, впершу чергу, Межигірського, Київського Михайлівського Золотоверхого, Київського Миколаївського Пустинного, Любецького Антонієвого монастирів, розкрити рівень наших генеалогічних знань відносно того чи іншого роду. Зрозуміло, що обсяг статті не дозволяє охопити всі родини, але зроблені, по можливості, зауваження та публікація підготовлених автором реєстрів козацької старшини стануть поштовхом для більш глибоких досліджень в цьому напрямку. Особлива увага звертається на ті аспекти і родини, які не мають опублікованих родоводів. Гадаємо, що зважаючи на слабку джерельну базу, особливо відносно 17 ст., введення до наукового обігу поминальних рядів деяких родів допоможе дослідникам конкретних біографій козацьких ватажків.

ПОЛКОВНИКИ

Небаба Мартин (1648—1651 7.07), Толмач Іван (1651.04., нак.), Пободайло Степан Данилович (?—1649.07.—1651.07., нак.; 1651.07.—1654. 10), Шохів Іван (1651.05., нак.), Микифорович Дорох (1654.05., нак.) Абрамович Іван (Попович) (1654.04., нак.), Силич Іоанікій (?—1657. 2.—1662.07.), Григор Микифор (1658.09., нак.), Абрамович Іван (1661. 6., нак.), Миколенко Трохим, Гаврилів Тихін (Красна Башта?) (1662

— 1663), Многогрішний Дем'ян Гнатович (?—1665.05.—1668), Васильович Гаврило (1668.01., нак.), Лисенко Іван Якович (1669—1671), Коханенко Станіслав (1659.08.; 1662.04.—11., нак.), Свінтицький Федір (1668.01., нак.), Стрівський Констянтин (1669.01., нак.), Пригара Іван (1670.01., нак.), Многогрішний Василь (1672) Дунін-Борковський Василь Андрійович (1672—1682), Коханенко Станіслав (1675.08., нак.), Полуботок Леонтій (1671.09., нак.) Самойлович Григорій Іванович (1683—1687), Каленикович Микифор (1688, нак.) Лизогуб Яків Кіндратович (1687—1699), Грембецький Микола (1696.10., 1697.11., 1698.10—11., нак.), Лизогуб Юрій Якович (1699—1706), Затиркевич Юрій (1704.12, нак.) Власович Іван (1705.11., нак.) Полуботок Павло Леонтійович (1706.09.—1723), Грембецький Микола (1712.05.—10.; 1713.03., нак.), Томара Василь (1716.03., 1721.03., нак.) Богданов Михайло Семенович (1723—1729.09.—?), Ізмайлов Володимир Васильович (?—1746.12—1748.06.—?), Леневиц Карпо (1733.12., нак.), Божич Іван Пантелеймонович (1750—1752.04.—?), Милорадович Петро Степанович (1762—1779—?).

У свій час В. Модзалевський у «Молороссийском Родословнике» подав родоводи Небаб, Силичів, Многорішних, Лисенків, Дуніних-Борковських, Полуботків, Самойловичів, Лизогубів, Милорадовичів. Нещодавно з'явилися публікації його родовідних Томар (3).

Наказний полковник Чернігівський, чи як іноді іменувався старілий сотник, Степан Данилович Пободайло мав сина Василя, який став сотником (можливо, Чернігівським) і за родовою легендою був дуже бідним. Тому його нащадки отримали прізвище Бідні-Василенки. Він мав синів Якіма та Юсіфа, які в 1697 р. отримали від полковника Чернігівського Лизогуба нерухомість, стверджену універсалом 1712 р. Гетьмана Скоропадського І. Їх нащадки Іван (бд. 1737—?), Леонтій (бл. 1750—?), Микита (бл. 1758—?), Степановичі та Каленик Сафонович (бл. 1735—?) проживали у Сосницькому повіті. Виборні козаки Микита і Федір Бідні володіли одним із хуторів поблизу містечка Смілого, «в немь хозяйских хатъ 5» (4). Очевидно, братами Степана Пободайла були сотник Мартин та Гнат з товариства полкового Чернігівського (1649 р.). На жаль, відносно цих осіб поки що додаткових даних у нас немає.

ОБОЗНІ ПОЛКОВІ

Гутор Костюк (?—1658—?), Ковтунович Олександр (?—1661—?), Внучко-Посудевський Сава (?—1667—?), Захарович Лазар (?—1671.01.—?), Угровецький Константин (?—1672—?), Якимович Олександр (?—1673—?), Угровецький Константин (?—1676.08.—1677.02.—?), Байдак Григорій (Гнат) Сергійович (?—1680.06.—1681.06.—?), Калениченко Микифор Каленикович (?—1681.11.—?), Якимович Олександр (?—1685?), Каленикович Микифор (?—1688.10.—1690.09.—?), Лесько, Рашенко Філон Хомич (?—1696—1701.03.—?), Грембецький Микола (?—1696—1710.11.—?), Скоропадський Василь Ілліч (?—1713.02.—1721.6.—?), Сахновський Гнат Васильович (1723—1731—?, за обозного), Сангурський Павло (?—1735.06—1737.08.—?), Молявка Федір Іванович (1738—1747.25.01), Сахновський Іван (?—1752.12.—1760.03.—?), Тризна Андрій Миколайович (1769.3.09.—1779—?).

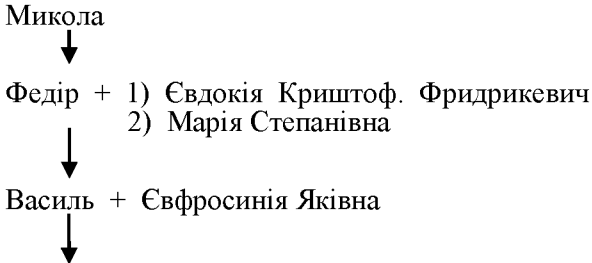
Шляхтич Константин Угровецький був у шлюбі з шляхтянкою Ганною Степанівною, вони мали сина і доньку, одружену з священником Карпом Рогачевським. Доречно згадати, що в сиву давнину був знаний єпископ Холмський Харитон Угровецький (1416 р.) (5).

Рід Микифора Каленика: Каленик, Матрона, Катерина, Данило, Єремєя, Матвій, Ганна, Пася, М-йкалаї, Іван, Марія, Ганна, Ганна, Іван, Ганна, Ганна, Ілля, Матвій, Василь, Петро, Матвій, Матвій, Мат-

вій, Сава, Леон, Параска, Корнелій, Карпо, Мартин, Марія, Захарій, Єрмолай, Настасія, ієрей Михайло, Килина, Матрона, Тетяна, Марія, Оксимія, Євфимія.

Рід Миколи Грембецького: Іван, Марія, Іван, Прокіп, Микола, Ігнатій, Марина, Станіслав, Ірина, Стефан, Ганна, Симеон, Параска, Самуїл, Катерина, Іван, Тимофій, Павло, Кіндрат, Марко, Федір, Настасія, Параска.

В. Модзалевський зробив такий генеалогічний розпис Грембецьких:

Степан Федір + Ганна Михайлівна Василь Микола Пелагея Ірина Як бачимо, В. Модзалевський відновив лише одну гілку роду.

Рід полкового обозного Андрія Тризна: Микола, Андрій, Василь, Євфросинія, Семен, Олена, Іван, Іван, Євфросинія, Григорій, Параска, Євстафій, Данило, Прокіп, Іван (слово не розбірливо), Іван, Ганна, Єлисей, Дарія, Семен, Федір, Олександр, дівиця Марфа, Ірина, Феодосія, Євфросинія, Катерина, Катерина, Марія.

Цей рід започаткував Хома. Тризна, рідний брат архімандрита Печерського Юсифа Тризна. Юсиф мав маєтності в сс. Городку і Обарові на Волині, які сильно постраждали в 1648—1652 рр. В 1648 р. там було 200 димів, в 1651 р. вже 150, а в 1652 р. залишилось — 26 («умерли от епидемии») (6). Важко сказати, чи мають яесьь відношення до цього роду реєстрові козаки Курило Тризна (Піщанська сотня) і Іван Тризенко (сотня Шубцева Черкас, полку) 1649 р.

Хома відомий як «обиватель» Переяславський, який брав активну участь в бойових діях козаків на території Білорусії (Могилів). Там потрапив до московського полону і утримувався в смоленській в'язниці (березень 1661 р.) (7). Після повернення став одним з найактивніших прибічників Якіма Сомка, писарем полковим Лубенським. В 1663 р. Брюховецький заслав його до Сибіру, звідки він був звільнений лише Многогрішним. По поверненні зайняв посаду спочатку Переяславського, а потім — Лубенського полкового писаря.

Його син Іван (одружений з донькою військового товариша Марією Михайлівною Яцинич) був спочатку сотником Слабинським, а потім — суддею полковим і загинув у 1711 р. в Прутському поході. Він мав синів Юхима і Миколу, доньок Катерину (одруж. з Єлисеєм Філоновичем Рашком), Дарію (одруж. з войтом Черніг. Юсифом Титовичем), Параску (одруж. з священником Іваном Трипольським).

Микола Іванович Тризна спочатку служив бунчуковим товаришем, а потім сотником Вибельським і помер у віці 82 років «старейшим» бунчуковим товаришем 22 січня 1776 р. Син його Андрій, поминальник роду якого наведено вище, розпочав службу з 1741 р. військовим канцеляристом ГВК, продовжив — сотником Вибельським, обозним полковим, а 8 жовтня 1781 р. очолив Верхню Розправу Чернігівського намісництва. Згодом отримав чин колезького асесора. Андрій одружений з донькою полкового судді Чернігівського Василя Каневського - Оболон-

ського. Його рідний брат Яків був спочатку теж військовим канцеляристом, а потім — сотником полковим Чернігівським і бунчуковим товаришем, сестри Олена — за військовим товаришем Семеном Івановичем Пустотою, а Параска — за полковником Василем Івановичем Губчицем.

Андрій одружив своїх синів з доньками представників соціальної еліти Гетьманщини: Петра (сотника Вибицького) — з донькою підкоморія Олександра Солонини Єфросинією, Івана (вакансового сотника Чернігівського полку) — з донькою дійсного статського радника Триною Прохорівною Забілою, Федора (значкового, військового товариша, а потім — поручика) — з донькою хорунжого полкового Івана Солонини Матроною, Дмитра (військового товариша, потім — поручика) — з Тетяною Романівною.

На жаль, наведений нами частковий розпис родини Тризн не дозволяє зробити повної розшифровки наведеного вище синодика.

СУДДІ ПОЛКОВІ

Андрій (?—1650.04.—?), Домонтович Іван (?—1662.11.—?), Самойлович Іван, Артемович Марко (?—1667.02.—1671—?), Болдаковський Василь Семенович (?—1673—?), Стрієвський Константин (?—1677—1686—?), Радич Пантелеймон (?—1687—?), Стрієвський Константин (?—1692—1694—?), Мокрієвич Карпо Іванович (?—1688—1690—?), Затиркевич Юрій Васильович (?—1698—1704—?), Мокрієвич Іван (?—1704—?), Тризна Іван Хомич (?—1710.07.—1711), Томара Василь Іванович (?—1715—1727.07.—?), Каневський-Оболонський Василь Васильович (?—1727—1732), Мокрієвич Іван Іонікійович (1732.26.—1739.12.7.), Сенюта Тимофій Михайлович (1739—1767), Сахновський Іван (1767—?), Бакуринський Яків Леоптійович (1772—1779—?).

Рід колишньої судійної Чернігівської черниці Єфросинії: чернець Гедеон, черниця Єфросинія, Филімон, Настасія, Стефан, Марія, Микола, Марія, Василь, Логвин, Настасія.

Рід колишньої судійної Процихи, жительки Суличівської: Прокоп, Ганна, Данило, Марія, Марія, Іван, Марія, Василь.

Наведені вище поминальники відносяться до родів, які нам установити поки що не вдалося.

Родовід Бакуринських вперше опублікував О. Лазаревський (1868). В Любецькому монастирі поминався рід Марії Лаврентійовни Бакуринської (1780 р.): за здоров'я Якова і Тетяни з дітьми, Семена, Василя, Софії з дітьми;

«за упокой»: Якова, Марії, Лаврентія, Настасії, Леонтія, Марії, Олексія, Петра, Федора, Якова, ієромонаха Пахомія, Івана, Якова, Сімеона, Марії, Марфи, Олени, Тетяни.

Це поминальник Марії Лаврентійовни — дружини сотника Роїського Леонтія Яковича Бакуринського. Вона замовляла за здоров'я сина Якова з його дружиною Тетяною (Андріївною Безбородько), сина Семена, доньки Софії з чоловіком Василем (Зіновійовичем Борсуком). В. Модзалевський вважав, що вона була, можливо, з роду Кринкевичів.

Поминалися Яків Юр'євич Бакуринський, його дружина Марія (Ворошило-Ярмогінська (очевидно, Павлівна), Лаврентій і Настасія — батьки Марії (в шлюбі Бакуринська).

З родоводу Кринкевичів відомі шляхтич Михайло, значний полку Чернігівського, його два сини значкові товариші Іван та Олександр, їх п'ять синів (серед них значкові: товариші Федір і Григорій). Поки що ці дані не підтверджують і не заперечують гіпотези В. Модзалевського.

ПИСАРІ ПОЛКОВІ

Мокрієвич Карпо Іванович (?—1660—1661—?), Васильович Іван (?—1664—?), Голобоярин (Слободеський) Михайло, Самойлович Іван, Полуботок Левон Артемович (?—1668—?), Заборовський Лукаш (?—1670.08—1671—?), Слободеський Михайло Степанович (?—1672.06.—1673.—?), Скоропадський Іван Ллліч (?—1674.11.—1689—?), Булавка Петро Михайлович (1698—1708.11.—?), Наумович Семен (1700), Бутенко Іван Янушевич (?—1723—1727—?), Васильович Микита (1716, 1725, на місці писаря), Полунецький Іван (?—?), Васильович Микита (?—1728.10.—1731.01.—?), Холодович Самійло (?—1734—1739.06.—?), Максимович Григорій (1733—1739—?), Миткевич Яків Прохорович (?—1742—1753—?), Миткевич Андрій Якимович (1754—1760.03.—1767.01.), Бакуринський Яків Леонтійович (1768—1772—?), Рашевський Яків Овсійович (1774—1781).

В 1688 р. полковник Я. Лизогуб надав «значному и давно заслуженному товаришу» Михайлу Слободеському (інакше — Голобоярину) с. Мошонку і при ньому «млинок», які потім перейшли до його доньки Марії (?—1744—?).

Рід Лукаша Заборовського: Микола, Андрій, Авдій, Василь, Захарій, Мойсей, Яків, Ілля, (нерозбірливо), Василь, Климентій, Іван, Осип, Матвій, Василь, Устимія, Тимофій, Іван, Ульяна, Марія, Олена, Євдокія, Домиа, ієрей Борис.

ОСАВУЛИ ПОЛКОВІ

Прокіп (?—1649—?), Козьма (Казимир) Савич Картель (бл. 1650), Бучинський (?—1671—?), Калиниченко Микифор (?—1672—1674—?), Мокрієвич Василь, Грибович, Рашко Філон, Устимович Василь (?—1687—?), Донець Дмитро (?—1689—1696—?), Маркович Василь (?—1691.7.—?), Зеленський Федір (?—1694.07.—1699.10.—?), Грембецький Микола (?—1696.04.—1699.10.—?), Бучинський Степан (?—1704.01.—?), Бутович Степан Іванович (?—1708.12.—?), Красовський Михайло Осипович (?—1710.01.—1716.02.—?), Мокрієвич Михайло (1723—1725, за осавула; ?—1728—1738—?), Бобир Іван (1725, за осавула), Лисенко Іван Федорович (?—1723-03.—?), Славатинський Стефан (?—1734—1754—?), Рашко Єлисей Філонович (1742—1750.03.—?), Норка Іван (?—1753—?), Каневський Петро (?—1767—?), Павловський Василь (?—1755.11.—1769.01.—?), Сахновський Іван (?—1764—1769.01.—?), Бакуринський Семен Леонтійович (1770.7.10—1779—?), Круп'янський Яків Олександрович (1776—1779—?), Лисенко Андрій (1779—?), Долинський Іван (?—1783), Посудевський Петро Федорович (?—1783).

Рід Стефана Бутовича: ієреї Микита, Матвій, Леонтій, Іван, Лука; «раби божі»: Леонтій, Іван, Ганна, Євстафій, Феодора, Петро, Ганна, Євстафій, Софія, Стефан, Яків, Петро, Феодора, Михайло, мл. (нерозбірливо), ієромонах Гедеон.

Степан Іванович номер 1717.13.01., був одружений з Марією Яківною Лизогуб. З ким були одружені його рідні брати Іван, Григорій, Василь, Трохим — невідомо. Можливо, ці зв'язки слід шукати в родоводах свояків Стефана Бутовича козаків Боромиківських Якова Крутицького, Стефана Барана, Федора Коробки, Василя Холодного. Крім того, слід в'яснити, чи володіння його брата священика Григорія у с. Куликівці були наданням йому чи «отчизною».

Розписи цього роду і О. Лазаревським, і В. Модзалевським на початку родоводу малоінформативні. Варто було б розробити генеалогію правобережного шляхетного роду Бутовичів. Вони фіксуються в Київському воеводстві з кінця 16 ст. В першу чергу слід звернути увагу на

нашадків Ядька Дмитровича Бутовича (?—1585—1600—?), хорунжого Київського (?—1600—?), який мав сина Семена (8), Григорія Бутовича, хорунжого Київського воеводства, що «Матвея Немирича изранил и изувечил» (1583) та одружився з його колишньою дружиною Євою, і Івана Бутовича, власника маєтностей в Брусилові (1585) (9).

ХОРУНЖІ ПОЛКОВІ

Наум (?—1649—?), Іван (?—1649—?), Картель Ян (Іван) Савич (бл. 1650), Силич Степан (?—1672—?), Савенко Корній (?—1681—?), Терпецький Іван (?—1695—1698—?), Чечель Іван Власович (?—1688—?), Якубович Прокіп Семенович (?—1696—1704—?), Чечель Марко Іванович (?—1710—1730), Пешковський Панько (?—1720—?), Шум Михайло (раніше 1728), Товстоліс Іван (1729—?), Медушевський Гнат (?—1734.12—?), Ярошевич (раніше 1753), Булавка Іван Тимофійович (?—1742—1752.06.), Леонтовч Степан (?—1742—1745.03.—?), Коморовський Василь Іванович (1749—1760.04.—?), Григорович-Фурсанович Петро Григорович (1752.6.08.—1766.17-01.), Петрашевич Василь (?—1764—1774), Лисенко Михайло Васильович (1773—1779.09.—?) Ладанка Іван (1777—1779—?).

Чечелі походили з Віленського воеводства, де їх родинним маєтком був Хожов, наданий ще в 1434 р. одному з їх пращурів Судимонтовичу. За сімейною легендою один із Чечелів ротмістрував у Вінницькому замку ще перед відомим ротмістром Яном Альбертом. У Андрія Судимонтовича було два сини, від яких, за переказами, пішли дві гілки: від Бориса — Чечелі-Судимонтовичі, а від Василя — Чечелі-Новоселецькі.

З Чечелів-Судимонтовичів в кінці 16 ст. відомі Григорій (за одними свідченнями, підстароста (1598—1629), за іншими — підчаший Вінницький (1603) і Матіяш (обоє власники с. Кущиці в Брацлавському повіті). Крім того, вони осадили Ново-Чечелівку, якою в 1629 р. і володіли Григорій (21 дим) з Семеном і Лавріном Матіяшевичами (35 димів).

Семен був одружений з донькою Івана та Олени Оратовських Євдокією Яцковською, яка Чечелям як придане принесла добра Оратів у Вінницькому повіті. У 1679 р. вона, будучи вдовою, залишила тестамент. Цікаво, що в той час в її оточенні бачимо одного з представників родини Фальковських — Олександра. Останні були споріднені з Волоськими (один з яких був генеральним бунчужним, інший — полковником Київським), Туманськими (генеалогію яких після переходу на Лівобережжя подав О. Оглоблин в одному із нарисів «Людей старої України»).* Рід був відомий як серед військової, так і духовної еліти: Іван Фальковський був полковником охочепіхотним, його вдова пішла в черницю (стариця Антонія), їх син, ієромонах Веніамін, став дияконом Києво-Печерської лаври.

Семен з Євдокією мали трьох синів. Відзначимо двох з них: Семена, що «згинув під час війн козацьких», і Василя, який в 1648 р. від імені воеводства Брацлавського підписав елекцію Яна Казимира. (До речі, в полковому товаристві Уманському 1649 р. знаходився Василь Чичиленко). Він був одружений з Вечорківною і мав чотирьох синів. На Правобережжі залишилося двоє з них — Семен та Андрій, яких бачимо поруч з батьком в 1664 р. власниками с. Кузьминця поблизу Чечелівки.

З внуків Григорія Чечеля-Судимонтовича згадаємо ротмістрів Григорія (?—1653—1661—?), Константина (1667). Можливо, один із них був тим ротмістром Чечелем, якого з місією до Стамбулу послав гетьман Павло Тетеря.

За Хмельниччини і дещо пізніше на чолі, православної волинської шляхти стояли родини Головинських, Козинських, Новоселецьких.

Ще Андрій Чечель-Новоселецький на початку 17 ст. за 40 000 злотих відкупив у Вележинського сс. Вітків, Підліски, Баумоки у Луцькому повіті.

Власники сс. Віткова і Підлісок на Волині Чечелі-Новоселецькі вже в 1653 р. були майже розорені «от притесенний жолнерских» (в названих селах відповідно залишилося 11 з 35 і 2 з 24 димів) (10). Але такими ж погромами відзначалася і короґва ротмістра Григорія Чечеля-Судимонтовича, в цей час вона розгромила маєток Данила Єло-Малицького в с. Непелівці Кременецького повіту.

Волинська шляхта визнала над собою владу гетьмана і запросила в свої повіти козацькі залоги на чолі з полковником Іваном Тарнавським.

Весь же брацлавсько-вінницько-уманський регіон знаходився під впливом Зеленьських, предки яких зустрічаються ще в першому козацькому реєстрі 1581 р. Сотником Містківським при Нечай був його наступник у полковництві Михайло Зеленьський. В 1664 р. він як полковник Брацлавський сплачував податки з 202 димів і 2 млинів у містечку Клевані, був дідичем сіл Холодівки, Захар'яшівки, Крищенець і Мервинець, власником наданого в 1661 р. короною Серебрини. Разом з братом Андрієм, полковником Подольським, активно боровся то під знаменами Петра Дорошенка, то заарештовувався ним. Згодом же перейшов на Лівобережжя до Самойловича.

Значна кількість брацлавської старшини зробила те ж саме. Серед них бачимо Петра Кожухівського, який під час облоги Чигирини замінив загиблого полковника охочепіхотного Рубана. Через свого сина Грицька, одруженого з донькою полковника Стефана Яворського, породився з Дмитром Чечелем. Через шлюби Яворського і Кожухівського Дмитро Чечель посвоячився з родинами Негребецьких (старець Печерський Костянтин Негребецький обирав архімандрита І. Тризну у 1647 р., Прокіп в 1649 р. був сотником Вузівським Уманського полку, а Гаврило — полковником Кальницьким), полковника Стародубського Тимофія Олексійовича.

З якихось причин щонайменше два сини Василя Чечеля-Судимонтовича перейшли на Лівобережжя.

Дмитра Васильовича Чечеля бачимо серед когорти значних військових товаришів з Правобережжя, що найбільш активно боролися за приведення у 1687 р. до гетьманства Івана Мазепи (Андрій Ребриковський, Андрій Павловський, Андрій Михайловський, Іван Цеханський, Іван Билевич, Гаврило Жеребецький, Самійло Савицький).

1689 р. він входить до складу почту гетьмана до Москви, а вже в 1690 р. був посланником Мазепи до царя під час місії митрополита Київського Варлаама Ясинського.

Його донька Феодосія померла між 5 січня 1689 р. і 3 липня 1695 р. Вона була дружиною полковника Уманського (1674), а потім охочепіхотного полковника Степана Яворського. Не знаємо з яких джерел В. Модзалевський брав інформацію про те, що в першому шлюбі вона була за полковим Ніжинським осавулом Павлом Килдеем, знищеним у 1663 р. разом з Золотаренком і Сомком (11). Якщо це визнати, то в 1709 р. Д. Чечель повинен був мати близько 90 років.

Петро Кожуховський востаннє згаданий полковником у 1693 р., приблизно в цей же час помирає полковник Стефан Яворський. Кого з них замінив Чечель, невідомо, але він вступив у командування полком близько 1694 р. Зазначимо, що основу полків і Кожуховського, і Яворського склали брацлавці і уманчани, так що їм належить слава оборони гетьманської столиці Батурина у 1708 р.

У серпні 1704 р. він для пам'яті відзначав «деда мого дворище с садом и лесом» в с. Кузьминцях і згадував «моих Чечелевых сынов и онуков Семеновых и Андреевых». З цього робимо висновок, що, очевидно, на Правобережжі у нього залишилися сини, Семенові онуки (старшого брата Семена і Софії Підгорецької — Констянтин Григорович, Адам Миколайович, Стефан і Олександр Стефановичі споріднені з відомими козацько-старшинсько-шляхетськимн родинами Коряцьких і Гуляницьких) і онуки Андрія.

Третім його братом, очевидно, був Влас Чечель, син якого зразу з приходом до влади І. Мазепи отримує уряд полкового хорунжого.

Не виключене споріднення чи посвоячення Дмитра Чечеля з Оленою Андріївною Ребриковською (донькою полковника Кальницького, а потім охочепіхотного), у якої він с. Нехаївку «насильно отнял», в той час, коли її чоловік Павло Козловський (пізніше значний військовий товариш) знаходився у татарській неволі (12).

Очевидно, до Івана Власовича та його сина Марка Івановича Чечелів слід віднести інформацію про те, що «племянник Чечела, казенного за сопротивление русским в Батурине, получил от Скоропадского универсал на село Голубчичи в Черниговском полку» (13).

Пізнішим представником цієї родини бачимо значкового товариша Чернігівського полку Івана Чечеля (помер до 1759 р.), з 1759 р. його син Андрій теж став значковим товаришем (14). Він разом з козаком Миколою Ященком володіли с. Голубчицями, але А. Чечель помирає (до 1768 р.) і маєтність переходить до його дружини, хоча ще живим залишався його брат. В 1776 р. згадується Яків Андрійович, в 1800 р. Василь Чечелі.

СОТНИКИ ПОЛКОВІ

Подобайло (Пободайло) Мартин (?—1649—?), Угровецький Іван (?—1650.04.—?), Коханенко Станіслав (?—1658—?), Силич Степан (?—1661—?), Коханенко Станіслав (?—1662—?), Болдаковський Василь Іванович (?—1669—1670), Силич Степан (1670), Полуботок Леон (?—1670.06.—07.—?), Болдаковський Василь Іванович (1671), Чеховський Андрій (1671.01., нак.), Силич Матвій Оникійович, Степан (1673, 10., нак), Барабані Лесько (1676.08., нак.), Донець Дмитро Степанович (?—1678—?), Євтихіївч Антін (?—1681.09—?), Мокрієвич Самійло (?—1690—?), Затиркевич Юрій (?—1694—?), Голомада Іван, Ульянович Іван Уласович (?—1698—1699—?, нак.), Крутень Ясько (раніше 1698.11.), Ульянович Іван (?—1705.11.—?), Булавка Тимофій Михайлович (?—1711—1719), Кущинський Тимофій (1723., нак.), Грисенко Мирон (1723, нак.), Медушевський Василь (1725, за сотника), Мокрієвич Іван Іоанікійович (1729—1732), Посудевський Федір Романович (1735—1760), Посудевський Федір Петрович (1760.03.—1769.01.—?), Стоїнський (?—1774), Тризна Яків (1774—1779—?), Кам'янецький Петро (?—1782—?).

Рід Івана Силича, отамана городового Чернігівського: Іванікій, Стефан, Іван, Данило, ієрей Петро, Павло, Олена, Настасія, Килина, Яків, Іван, Роман, Марія, Феодора, Гаврило, Леонтій, Свфимія, Іван, мл. Михайло, Симеон.

За розписом роду Силичів В. Модзалевського дійсно перший відомий його представник Іоанікій Силич, полковник Чернігівський. Його дружина, донька місцевого бургомістра Євгенія Василівна Радченко, чомусь не поминалась. Радченки брали активну участь у Хмельниччині (так, Хому бачимо у козацькому реєстрі 1649 р., в подальшому досить відомий представник цього роду Оліфер). Ми не маємо свідчень про відношення до чернігівських Радченків дорошенківського судді генерального Михайла Радченка.

Рідний брат Іоанікія Степан був сотником полковим, згодом полковим хорунжим, його дружина Євфимія, що померла до 1694 р., поминається одною з останніх. Можливо, один із згаданих Іванів і є городовий отаман (1721—1733) Іван Степанович Силич. В такому разі розпис В. Модзалевського включає чотири з дев'ятнадцяти імен дорослих членів роду, зафіксованих у поминальнику.

Шляхетний рід Кохановських фіксується перед Хмельниччиною на Брацлавщині і Чернігівщині. Варто сказати, що більшість урядів у Сіверському повіті Чернігівського воєводства займала брацлавська шляхта. З більш визначних представників роду назвем Ольбрихта Кохановського, який був суддею земським Брацлавським (?—1639—?).

Кохановський Станіслав (в реєстрі 1649 р. — Стась Коханенко) видав своїх доньок: Ганну — за Карпа Мокрієвича, Гафію — за Миколу Грембецького, Параску — за Константина Дворецького, Ульяну — за Івана Тадрина, син загинув з вини одного з Силичів і з цього приводу підписувалась «мирова».

Документи Станіслава Кохановського (оригінали 2-ї половини 17 ст.) після фонду Іллі Новицького складають досить помітний корпус джерел того часу, хоча вони і розпорошені по різних фондах і справах.

У тестаменті Станіслав згадує «дворец» с. Ляховий Білоус, який і був, очевидно, його «отчизною».

Рід Дометіана Посудевського: Сава, Дометіан, Кіндрат, Роман, Марія, Тетяна, Гафія, Любов, Федір, Ульяна, Іван, Василь, Георгій, Стефан, Тетяна, мл. Симеон, Іван, Семион.

Сава відомий як сотник Любецький.

Рід Марфи Княжницької-Посудевської: Іван, Любов, Даміан, Григорій, Георгій, Георгій, Георгій, Тетяна, Юліана, Роман, Марія, Катерина, Василь, ієрей Стефан, Ганна, Федір, Климентій, Гафія, мл. Тимофій, Іосиф, Євфимія, мл. Наталія, Іван, Симеон, Яків, Феодосія, Ганна, Марія, Марія.

БЕРЕЗНЕНСЬКІ

Підгайний Семен (?—1654—?), Гоневський (Ювенко) Сава (?—1660—1680—?), Грибовський Павло Мартинович (1676, нак.), Антонович Василь, Мокрієвич Самійло Карпович (?—1689—1690—?), Мандрика Прокіп (1688, на місці сотника), Іваниненко Яків (1695, нак.), Скоропадський Василь Ілліч (1697—1709.02), Іванович Михайло, Бонаткевич (Бушаркевич) Василь (1711—1719, нак.), Лисенко Федір Іванович (?—1723—1727.12.), Давидович Іван (1724, нак.), Брежицький Олександр (1730, нак.; 1731.12.01.—?), Лисенко Андрій (?—1744—1745.03.—?), Михно Андрій (1742, нак.), Сахновський Яким (?—1750—1767—?), Сахновський Павло (1770—1781—?).

Рід Павла Грибовича поминав Козьму, Катерину, Павла, Гафію, Лук'яна, Авдотью, Діонісія, Симеона, Гаврила, Варвару, Ірину, Параску, Феодосію, Марію, Григорія, Євгіраксимія, Ігнатія, Симеона, Мелелю, Горпину, Марію, Миколу, Луку, Парфенія, Василя, Євстафія.

Павло Грибовський, значний військовий товариш і наказний сотник, був сином земського возного Мартина (1641).

Рід Карпа Мокрієвича: ієреї Іван, Федір; Карпо, Ілля, Іван, Влас, Андрій, Симеон, Прокіп, Гафія, Христина, Іван, Ганна, Марія.

Рід Карпа Мокрієвича: ієреї Іван, ієрей Федір, Карпо, Ксенія, Ілля, Іван, Андрій, Симеон, мл. Прокіп, Гафія, Марія, Макрина, Іван.

Рід Карпа Мокрієвича: Іоанікій, Карпо, Ганна, Марія, Ульяна, ієрей Іван, Стефан, Іван, Ганна, Дарія, Опанас, Ульяна, Опанас, Малахій, черниця Маркіяна, Софія, Самійло, ієремонах Афанасій.

Рід Пантелеймона Мокрієвича: Карно, Сава, Павло, Самійло, Іваникій, Даміан, Хома, Пилип, Василь, Корнилій, Василь, Марія, Ганна, Параска, Стефанида, Іван, Іван, Сусана, Агрипина, Самійло, Параска.

Аналіз поминальних рядів свідчить, що батьком Карпа Мокрієвича був священник Іван.

У четвертому поминальному ряді бачимо Самійла Карповича (помер до 1711 р.), його брата Іоанікія (помер до травня 1700 р.), Дем'яна (помер до 1709 р.), сестру Марію Карпівну (Ломиковську). Пантелеймона не поминали, де означає, що він був ще живий. Таким чином, поминальник було записано між 1760 і 1768 рр. Як бачимо, до того часу його дружина Агрипина померла, підтверджує цей поминальник і думку В. Модзалевського про те, що її батьками були Параска і Пилип (значний військовий товариш) Спичинські, їх обох бачимо в поминальному ряді.

БІЛОУСІВСЬКІ

Товстоліс Павло (?—1669—1681.09. — раніше 1691), Ярошевицький Іван Федорович, Товстоліс Андрій Романович (?—1694—?), Затиркевич Юрій, Стефанович Клим (?—1696.03.—1699.06.—?), Красовський Михайло (бл. 1700), Стефанович Клим (?—1710.06.—?), Оліферій, Богун Кирило (1723.10., нак.), Товстоліс Іван (1725, за сотника), Маленський Дем'ян (?—1740—1749—?), Дубовик Григорій (?—1753—1759), Давонкевич Георгій Васильович (1759.7.01.—1767—?), Корсун Василь, Красовський Василь Дмитрович (1773—1779—?).

Ярошевицькі вийшли на Лівобережжя з Мозирського повіту. Федір, будучи писарем полковим Ніжинським, «за многие службы» отримав гетьманський універсал у грудні 1708 р. Син же його Іван був сотником Білоусівським.

Стефанович Клим отримав маєтності від полковника Юхима Лизогуба, який називав його «милым родичем».

ВИБЕЛЬСЬКІ

Данієль (?—1656—?), Шуба Степан Васильович (?—1659—1661—?), Дунін-Борковський Василь (?—1668—?), Близниченко Яків (?—1672—?), Лобко Юхим (?—1679—1682—?), Устимович Василь (?—1701—?), Томара Василь Іванович (?—1704—1716—?), Михайловський Іван Михайлович (?—1721—?), Тризна Микола Іванович (1728.27.01 — 1748.30.06), Губар Стефан (1736, нак.), Тризна Андрій Миколайович (1748.30.06—1769.6.10.), Тризна Олександр (1767—?), Тризна Петро Андрійович (1771.10.04.—1782.29.06.).

Семен Григорович Ясновський розпочав службу з 1764 р., став писарем сотенним, а в 1784 записаний у військові товариші. Одружившись з донькою бунчукового товариша Івана Булавки Софією, отримав у придане с. Буду.

ВОЛИНСЬКІ

Скоченко Григорій Степанович (?—1654—?), Олещенко Василь (?—1669—?), Коляда Василь (?—1672—?), Богданович Іван (?—1676—?), Лобина Федір (?—1676—?), Борисенко Василь (?—1681—?), Лобина Федір (?—1684—?), Милорадович Стефан (?—1691—?), Леневиц Петро Демиденко (?—1695—1697—?), Дорошенко Василь Андрійович (?—1699—?), Журба Роман (?—1700.05.—?), Леневиц Петро Демиденко (?—1715—?), Леневиц Карпо Петрович (?—1723—1734—?), Брежнський Олександр (1735.26.01.—1736.—?), Максимович Василь (?—1742—1743—?), Журба Роман (1743.10—1752.10.—?), Брежинський Богдан (?—1762—?), Журба Іван (?—1763—?), Лисенко Василь Васильович (?—1782).

Борисенко Василь мав сина козака Олексія, онука Спиридона, правнука Євсея (бл. 1747—?). Проживали Борисенки в с. Ольшані Сосницького повіту.

Петро Демиденко Леневиц, сотник Карпо, сотник Матвій, бунчуковий товариш Петро, полк, хор.; Павло, військовий товариш (15).

Леневиц Корнелій у вересні 1754 р. з військових канцеляристів ГВК за власним проханням призначається сотенним отаманом Волинським (16).

ГОРОДНИЦЬКІ

Романів Грицько (?—1672—?), Півень Василь, Войцехович Іван Богданович, Герасим, Стахович Андрій (?—1691—1699), Стахович Василь (1700—1715), Жданович Яків (?—1717—1726—?), Холодович Самійло (1725, нак.), Молявка Федір Іванович (1729.3.10—1738), Лемешовський Петро (1734, нак.), Молявка Григорій Федорович (?—1744—?), Пирятинський Іван (?—1748—?), Красовський Іван Дмитрович, Серафимович Леонтій (1739, нак.: ?—1751—?), Дубовик Григорій Корелійович (1759—1767—?), Харченко Микифор (1771—1779—?).

КИСЕЛІВСЬКІ

Вовк Влас (?—1650—?), Киселівський Тихін Мартинович (?—1654—?), Свіонтицький Федір (?—1659—?), Тищенко Мартин (?—1660—?), Свіонтицький Федір (?—1668—?), Михайлів Герман (?—1669—?), Тищенко Василь Мартинович, Бутожалов Кіндрат (?—1672—1675—?), Тищенко Андрій (?—1681—?), Сахновський Гнат Васильович (?—1681—?), Лазовський Тимофій (?—1685—1687), Доценко Григорій (1687—?), Яценко Василь, Якименко Іван, Пікуль Назар Іванович (?—1698—?), Ковтунович Омелянович, нак., Ковтунович Степан, нак., Купчинський Михайло (?—1700—1706—?), Стаховський Василь Антонович (?—1709—?), Андрусенко Роман (?—1715—?), Шарий Дмитро (?—1720—?), Ковтун Яків (1717, нак.), Омелянович Павло (?—1722—1723.02.), Лавринович Василь (1723, нак.), Лисенко Іван (1723.02.—1735—?), Лисенко Василь (?—1744—1760—?), Шаршанович Іван Юхимович (1760.20.10.—1769.31.05.), Демидовський Іван (1770.04.—1783).

Вовк Влас, сотник Киселівський (1650.04.), мав синів Андрія, Тараса, Микиту, які були всі значними військовими товаришами, очевидно, теж на сотництві Киселівському заслужили це. Від них же пішли Ткаченки, Хмари і Волковицькі. З останніх в кінці 18 ст. відомий козак Козьма Олексійович (бл. 1737—1787—?).

Бутожалов Кіндрат мав синів Микиту і Івана, які іменувалися вже Бутожалови-Шклярєнки. їх нащадки проживали в с. Лаві на Сосниччині.

Від сотника Киселівського Василя Яценка вели свій родовід Яценко-Тютюнники: Василь—Сава—Федір—Лаврін (бл. 1727—?).

Відома одна з гілок роду Пікулів-Невлинських: Іван—Назар—Самійло—Кіндрат—Іван (бл. 1742—?), козак, в 1787 р. вдівець, проживав у м. Синявці Сосницького повіту.

ЛЮБЕЦЬКІ

Герасим (1656, нак.), Внучко Сава (?—1656—1669—?), Кгрищенко Хилько (1658, нак.), Водоволенко Петро (1656, нак.), Васильович Гаврило (?—1661—?), Войцехович Стефан (?—1671.08.—?), Решутько Іван Матвійович (?—1673—1676—?), Устимович Василь (?—1681—1686—?), Олександрович Юрій (?—1688—?), Устимович Василь (?—1689—?), Михайлович Мина (1691, нак.), Юркевич Тимофій (?—1689—1691—?), Мокрієвич Ян (?—1693—?), Юркевич Тимофій (?—1695—1697—?), Ворошило Павло (?—1698.01.—?), Устимович Василь (?—1698.05.—?), Ху-

долій Кирило Гапонович (1695, нак), Ворошило Павло (?—1699.02.—1700—?), Васильович Семен (1699, 1703, нак.), Половецький Василь (1701—?), Силич Василь (?—1706—?), Половецький Василь (?—1708—?), Савич Іван (1709—1733), Савич Іван Іванович (1733.03.—1745.03.—?), Константинович Тихоній (1735, 1740, 1742, нак.), Савич Василь Іванович (1747—1760—?), Посудевський Іван Федорович (?—1763—1773), Репчинський Семен (1773—?), Корицький Матвій (?—1781—?).

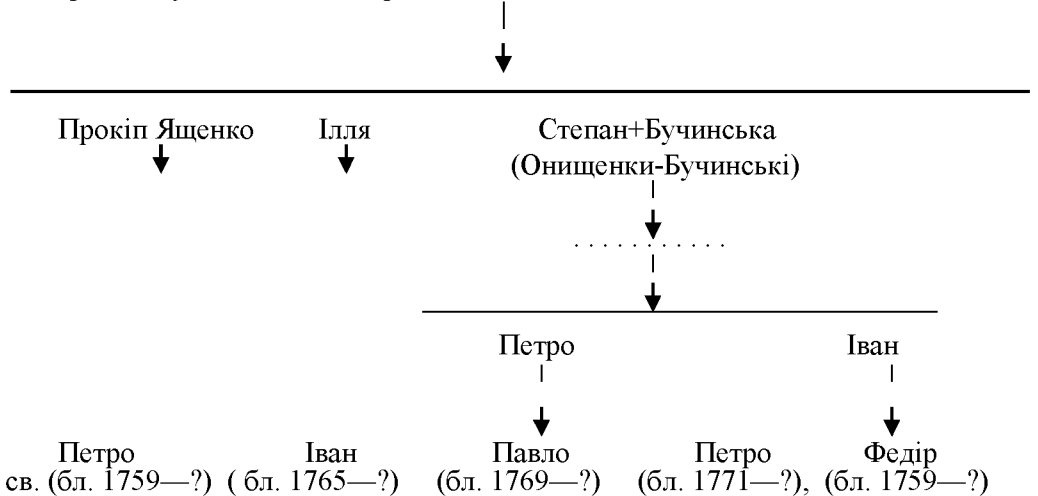
Рід Сави Внучка: Флор, Олена, Потапій, Наталія, Карпо, Стефан, Василь, Михайло, Матрона, Настасія, Настасія, Харитон, Євдокія, Гафія Георгій, Олексій, Мойсей, Євдокія, Павло, Євдокія, Яків, Хома, Марія, Прохір, Устинія, Пелагея, Ганна.

Докладний родовід Внучок-Посудевських надав В. Модзалевський.

МЕНСЬКІ

Данилів Степан (?—1654—?), Пилипенко Михайло (?—1669—?), Лисенко Іван Якович (?—1669—?), Бобир Іван, Онищенко Федір (?—1671—?), Левченко Тарас (?—1672—?), Корсун Роман (?—1672—?), Онищенко (Ониські) Федір (1672—1677—?), Леонтійович Іван (?—1681—?), Крупинський Євсвій (?—1683—?), Курський (Курка, Курочка) Іван Леонтійович (?—1685—1696—?), Сахновський Гнат Васильович (?—1700—1719—?), Гуринович Кузьма (1700, нак.), Васютинський (Сахновський) Іван Гнатович (?—1723—1731—?), Сахновський Яким, Дейнека Костя (?—1741—?), Кузьминський Григорій Сидорович (1742.14.12.—1753), Сахновський Павло (1753—1767—?) Селиванович Констянтин (1770—1779—?).

Нашадки Федора Онищенка проживали у Сосницькому повіті. З його родоводу відомо: Федір Онищенко

У Мені вкінці 18 ст. проживали військовий канцелярист Кузьминський і священик Роман Кузьминський, військовий товариш Кузьминський відкупив частину с. Домашлина.

ПОНОРНИЦЬКІ

Коваленко Данило Степанович (?—1654—?), Ходко Матвій, Ковтуненко Федір (?—1669—1672—?), Свириденко Василь (?—1674—?), Костомаха Андрій (?—1685—?), Шаболтанський Микифор Савич (Савицький), (1693—1723), Савенко Тихін Микифорович (1723.11.01.—?), Брежинський Олександр (?—1736—1761), Брежинський Богдан Олександрович (1761.28.09.—1772), Брежинський Петро Олександрович (1772.31.12.—1781.1.12).

РОЇСЬКІ

Рашенко Хома (?—1659—?), Шихуцький Степан (?—1680.03.—?), Грембецький Микола (1689—1692), Рашевський (Малик) Іван (1690, 1692), Гламозда, Шихуцький Петро Степанович (?—1699—1715—?), Бакуринський Яків Юревич (1716—1738), Шихуцький Микола Степанович (1733, нак.), Шихуцький Яків Миколайович (до 1738, нак.), Бакуринський Леонтій Якович (1738—1760.04.), Круп'янський Яків (1760—1771), Нехаєвський Іван (1771—1781).

Серед старшин сотні викликає цікавість рід Шихуцьких, зокрема Якова Миколайовича (1760 р. хорунжий полкової артилерії): Ларіон, Гликерія, Стефан, Ірина, Микола, Гафія, Марія, Семен, Петро, Кирило, Пелагея, Тимофій, Іван.

Живі на той час були Яків (став хор. полк. арт. 3.06.1738), Марія, Ірина.

Шихуцькі за Милорадрвичем: Степан, Семен (знатний військовий товариш у 1697 р., очевидно, перед тим теж сотник, як і батько), Тимофій (хорунжий сотенний Роїський), Парфен (корнет у відставці), Степан (військовий товариш), Семен (козак), Іван (в службі з 1769 р. канц. Черн. грод. суду, з 1774 р. отаман сот. Роїський, отаман сот. в абшит), Михайло.

Семен Степанович купив с. Петрушин. Семен, Петро і Микола були синами Степана, а родоначальником роду, очевидно, Ларіон Шихуцький.

СЕДНЕВСЬКІ

Григор Ничипір (?—1658, сотник; 1659— полковник Седневський —?), Коломбецький Ян (?—1671.04.), Петличний Михайло Савенко (1671.04.—1673), Давидович Кирило (1673), Политка (бл. 1674), Пекур Григорій (?—1676—?), Павлович Адам (1681, 1688, нак.), Войцехович Богдан (?—1680—?), Давидович Рафаель (?—1688—?), Стахович Андрій (?—1694—1695—?), Бутович Степан Іванович (?—1697—1698—?), Стахович Андрій (?—1699), Фридрикович Криштоф Самійлович (1699—1700), Домантович Федір Павлович (?—1705—?), Войцехович Петро Богданович (?—1717—1722), Базилевич Федір (1723, нак.), Милютиневич Дмитро (1722—1725—?), Мокрієвич Іван (1726, нак.), Римша Іван (1727.12.—1760.04.—?), Римша Федір (1760—1769—?), Дубовик Федір (1773—1781).

СИБЕРЕЗЬКІ

Свецький (Саваєцький, Звяцький, Звякой) Філон (Пилип) (?—1669—1672—?).

СИНЯВСЬКІ

Дашевич (Дашевський) Овсій (?—1654—?), Юненко Степан Тарасович (?—1654—?), Тихін (бл. 1660), Тихонів Андрій, Рубан Ілля Аврамович (?—1662—?), Марків (Марченко) Василь (?—1669—1686—?), Стефанович Яків (раніше 1690), Княгницький Іван (?—1690—?), Прокіпович Іван (?—1690.12.—?), Грищенко Василь (?—1691.07.—?), Мищенко Василь Михайлович (?—1694—1696—?), Стефанович Федір (?—1700—?), Устинов Тихін (?—1711—?), Свириденко Василь (раніше 1723), Полянський Андрій Олександрович (1723.02.—1753.3.03.), Бородуха Максим Федорович (1743, пак.), Петрів Петро (1744, нак.), Петрункевич Степан Опанасович (1753.12.03.—1774.7.07.), Жуковський Максим (1774—1783).

У кінці 18 ст. в Синявці бачимо військового товариша Петра, значкового товариша Самена та полкового канцеляриста Василя Юницьких.

З с. Волосковець від писаря сотенного Синявського ведуть свій рід Дроздовські, від значкового товариша Олексія Шульгина з Синявки — Шульгини.

СЛАБИНСЬКІ

Домонтович Іван Михайлович (?—1659—?), Іванів Агей (?—1669—?), Утвенко Іван Пархомович (?—1672—1677), Іванів Агей (1677—?), Тризна Іван Хомич (?—1687—1701—?), Гуневич Михайло (?—1710—1711—?), Філоненко Семен Михайлович (1713, нак.; ?—1723—1733—?), Тризна Микола Іванович (1725, нак.), Левандовський Микола (?—1744—?), Левандовський Самійло Михайлович (?—1751—1760—?), Будлянський Трохим, Тризна Петро (1771—1779—?).

Рід Івана Домонтовича: Іван, Василь, Стефан, ієромонах Феодосій, Мелетій, Михайло, Григорій, Сафоній, Кирило, Григорій, Олександр, Іван, Стефан, Григорій, Іван, Омелян, Яків, Леонтій, Григорій, Іван, Тарасій, Матвій, Андрій, Михайло, Іван, Євдокія, Наталя, Гафія., Тетяна, Марія, Гафія, Настасія, Євфимія, Олена, Наталя, Ганна, Варвара, Катерина, Олена, Олена, Гафія, Тарасій, Іван, Іван, Олексій.

У поминальнику двічі згаданий Михайло і п'ять разів Іван. Однозначно вказати на потрібних нам важко. Зазначимо лише, що одночасно з першими представниками чернігівської гілки роду бачимо і представників київсько-переяславської — Леонтій був сотником Гоголівським.

СТОЛЬНЕНСЬКІ

Марченко Пилип (?—1669—1680—?), Басличенко Григорій (?—1688—?), Романович Сава (?—1696—?), Марченко Пилип (?—1697—1698.6.), Гаврилович Юсухно (1698—?), Семенович Юхим (?—1705—?), Бобир Роман (?—1707—?), Селедзький Осип Семенович (?—1709—1725—?), Бобир Іван (?—1744—1750—?), Бобир Роман (?—1767—?).

СОСНИЦЬКІ

Жураковський Михайло (?—1649—?), Філонов Савелій (?—1654—?), Галенко Дем'ян (?—1656—?), Василь (?—1657.12.—?), Омеляненко Василь (?—1662—?), Скидан Яків Карпович (полковник Сосницький), Холод Федір (1668, полк. нак. Сосн.), Тищенко Андрій (?—1669—?), Літовченко Микита (?—1670—?), Зорченко Степан Тимофійович (?—1672—1676—?), Літовчик Микита Микифорович (?—1672—?), Дорошенко Андрій Дорофійович (?—1677—?), Кричевський Павло (?—1677.12.—1685.03.—?), Омеляненко Семен Васильович (?—1696—?), Шафонський Пилип, Омеляненко Семен Васильович (?—1710—?), Каневський-Оболенський Василь Іванович (?—1717—?), Запороженко Остап (1717, нак.), Сангурський Павло (?—1719—?), Дорошенко Василь (?—1723), Запороженко Опанас Петрович (1722, 1724, нак.), Сангурський Павло Омелянович (1723—1727—?), Гаврилович Кирило (1723, нак.), Волковський Василь (1734—1735), Полетановський Павло (?—1744—1747—?), Лук'яновський Іван (?—1755—?), Сенецький Петро (1771—1779).

Сотником Сосницьким був Микита Літ — військовий товариш Тимофій — козак Василь — козак Мойсей (бл. 1727—1787—?), проживав у м. Сосниця.

Один із Сангурських був підкоморієм земським (1779), в цей же час у Сосниці проживала вдова бунчукового товариша Павла Сангурського.

2-ї СОСНИЦЬКОЇ

Шатило Филімон (?—1752—1768), Станіславський Омелян (1768—?).

Лише цей далеко не повний перелік урядової старшини Чернігівського полку засвідчує, що перед дослідниками стоять проблеми як чисто персонального визначення тих чи інших урядників, так і їх родовідних коренів. Слід розширити пошуки за рахунок вивчення старших полкових канцеляристів, писарів судів полкових, осавулів, отаманів і хорунжих артилерії полкової, сотенної старшини.

Джерела та література:

1. Лазаревский А. М. Описание, Старой Малороссии. Т. 1. — Полк Стародубский. — К., 1888; Його ж. Описание Старой Малороссии. Т. 2. — Полк Ньжинский. — К., 1893; Його ж. Описание Старой Малороссии. Т. 3. — Полк Прилуцкий. — К., 1900; Модзалевский В. Л. Очерки по истории Лохвицкой, Сенчанской, Черноуской, Куренской и Варвинской сотен, вошедших в состав Лохвицкого уезда. — К., 1906.
2. Кривошея В. В. Полтавська полкова старшина // Перша заочна наукова конференція з питань генеалогії і біографіки, присвячена 160-річчю з дня народження О. М. Лазаревського. — Вінниця, 1994. — С. 17—19; Байда О. П., Кривошея В. В., Кривошея Т. В. Старшина Полтавського полку (персональний склад) // Гуманітарні науки: проблеми, пошуки, перспективи. Збірник наукових праць. — Умань, 1994. — Вип. III. — Ч. I. — С. 100—109; Кривошея В. В., Кривошея Т. В. Козацька старшина Переяславського полку // Там само. — С. 92—98.
3. Модзалевський В. Л. Матеріали до «Малороссийского родословника». Вип. 1.; Томари. Упорядник В. В. Томазов. — К., 1996. — 39 с.; Томари // Модзалевский В. Л. Малороссийский родословник Упорядник С. В. Шурляков. — К., 1996. — Т. 5. — Вип. I. — 58. С. 58—75.
4. Х. Х. Краткий очерк состояния Холмской Руси в религиозном отношении, со времени введения христианства до церковной унии на Брестском соборе // Памятники русской старины в западных губерниях, издаваемые П. Н. Батюшковым — Спб., 1885. — Вып. VIII. С. 45.
5. Опис Новгород-Сіверського намісництва (1779—1781). — К., 1931. — С. 526.
6. Інститут рукописів ЦНБ НАН України (далі — ІР ЦНБ), Ф.83, № 52, арк. 118.
7. Акты, издаваемые Виленской комиссией для разбора древних актов. — Вильно, 1909 — Т. XXXIV. — С. 200.
8. Опись актов книг Киевского Центрального Архива означеного по списку оно-го под № 1 — 8. — К., 1869. — № 1. — С. 6; АЮЭР. — К., 1863. — К 3. — Т. 1. — С. 13.
9. Там само. — № 8. — С. 4, 23.
- * Праця О. Оглоблина як історико-генеалогічне явище заслуговує на спеціальне дослідження, яке може викликати дискусію з козацької історії Сіверщини.
10. ІР ЦНБ. — Ф. 83. — № 52. — Арк. 120.
11. Там само. — Ф. 11. — № 16911. — Арк. 2 об.
12. Центральний державний історичний архів України у Києві (далі — ЦДАУК). — Ф. 57. — Оп. 1. — Спр. 59. — Арк. 830.
13. Костомаров Н. И. Мазепинцы // Український історичний журнал. — 1990. — № 11 — С. 144.
14. ЦДАУК. — Ф. 51. — Оп. 3. — Спр. 12540. — Арк. 2.
15. ІР ЦНБ. — Ф. I. — № 60797. — Арк. 44.
16. ЦДАУК. — Ф. 51, — Оп. 3. — Спр. 15812. — Арк. 1.